

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a Mgr. Martina Lachmanna v právní věci

žalobce: D. M., narozený
bytem

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky
se sídlem Nad Štolou 963/3, Praha 7

v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu ze dne 28. 2. 2019 a 13. 3. 2019

takto:

- I. Žaloba **se odmítá** v části, v níž se žalobce domáhal vyslovení nezákonnosti zásahu policie dne 28. 2. 2019.
- II. V části, v níž se žalobce domáhal nezákonnosti zásahu policie dne 13. 3. 2019, **se žaloba zamítá**.
- III. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu a žaloba

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) dne 10. 8. 2019 domáhal ochrany před zásahem žalovaného

- a. spočívajícím v tvrzeném fyzickém útoku příslušníků Policie ČR na osobu žalobce dne 28. 2. 2019 v 20:10 hod. v prostoru před potravinami Vávra na adrese Francouzská 77/8, Praha 2,
 - b. spočívajícím v tvrzeném nepravdivém nařčení žalobce ze strany příslušníků Policie ČR vůči Úřadu městské části Praha 2 (dále jen „ÚMČ Praha 2“) dne 13. 3. 2019 (pozn. soudu – v žalobě je zjevně omylem několikrát uveden rok 2018) ze spáchání přestupku proti veřejnému pořádku (dle oznámení příslušníků je žalobce při zásahu dne 28. 2. 2019 sprostě urážel). Ve vztahu k tomuto druhému zásahu se žalobce domáhal i uložení zákazu pokračování v takovém jednání.
2. K prvnímu tvrzenému zásahu žalobce konkrétně uvedl, že nakupoval v obchodě s potravinami, při vstupu si všiml chybně zaparkovaného vozidla Policie ČR na zákaz zastavení, což nemohl nekomentovat, když si při placení za žalobcem příslušník Policie ČR „*kupoval cider značky Strongbow jahodový s 4,8 % al.*“, ačkoliv byl ve službě a dost možná i řidič vozidla. Při odchodu tento policista zezadu prudce uchopil žalobce 2 metry před prodejnou za madlo batohu a trhl jím dozadu, což mohlo vést ke zranění žalobce. Žalobce uvedl, že následně zaujal obranný postoj, otočil se a zjistil, že „*tento policista s pivem*“ chtěl po žalobci předložit občanský průkaz. Žalobce doplnil, že žádost podle zákona o policii neslyšel. Policisté si podle popisu žalobce začali nasazovat rukavice a zaujali útočné postavení, což si žalobce začal nahrávat, načež mu příslušník Policie ČR začal vyhrožovat kvůli pořizování nahrávky. Žalobce uvedl, že měl strach, neboť konkrétního příslušníka Policie ČR znal z médií v souvislosti s případem, ve kterém měl být tento příslušník Policie ČR trestně stíhán za napadení. Žalobce poukázal na to, že stejným způsobem byl v jiném případě již dříve napaden ze strany příslušníků Policie ČR, bylo mu vyhrožováno zabitím a nebyla mu umožněna zdravotní péče.
3. Ke druhému tvrzenému zásahu žalobce upřesnil, že k němu došlo tím, že jej příslušníci Policie ČR křivě nařkli, když oznámili na ÚMČ Praha 2, že je žalobce vulgárně urážel, ačkoliv dle dostupného videozáznamu žalobce nic takového neřekl.

II. Vyjádření žalovaného

4. K prvnímu tvrzenému zásahu žalovaný uvedl, že podle kamerového záznamu z prodejny a podle účtenky příslušník Policie ČR kupoval pouze 1,5 l láhev vody a energetický nápoj, nikoliv alkohol, žalobce nebyl uchopován za batoh, ale byl pouze ústně vyzván k prokázání totožnosti, přičemž nedošlo k žádnému fyzickému kontaktu. Žalovaný poukázal na to, že v čase 21:11 hod. oznámil žalobce na tísňovou linku 158, že si policista kupoval alkoholický nápoj a že byl při provádění úkonů dne 28. 2. 2019 opilý, to však bylo vyvráceno provedení zkoušky na alkohol. Pro kontext žalovaný uvedl, že žalobce opakovaně podává stížnosti a žaloby na postupy Policie ČR, avšak tvrzená agresivní jednání policistů jsou smyšlená.
5. Žalovaný uvedl, že v části ohledně chybného parkování vozidla Policie ČR, nákupu alkoholu, výzvy k prokázání totožnosti žaloba nemůže být důvodná, protože nesplňuje judikatorní podmínky přípustnosti či důvodnosti žaloby na ochranu před nezákonným zásahem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, sp. zn. 2 Aps 1/2005, www.nssoud.cz). Postup příslušníků Policie ČR byl podle žalovaného přiměřený a v souladu se zákonem. Nahrávání na mobilní telefon ze strany žalobce bylo podle žalovaného v pořádku, příslušníci Policie ČR jej pouze upozornili, že je nemá nahrávat a že zveřejněním záznamu se může dopustit protiprávního jednání, avšak v natáčení mu

nebránili, neodňali žalobci mobilní telefon a ten tak mohl zaznamenat celý průběh úkonu. Pochybení příslušníků Policie ČR tedy podle žalovaného nedosahovalo takové intenzity, aby bylo kvalifikováno jako nezákonný zásah.

6. Ke druhému tvrzenému zásahu žalovaný uvedl, že žaloba je v tomto bodu nepřipustná podle ustanovení § 85 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Žalobce se domáhá i zákazu v pokračování, přičemž eventuální křivé nařčení je příslušný řešit kontrolní orgán Policie ČR v kázeňském řízení a žalobce se může rovněž bránit civilní žalobou. Policie ČR je navíc podle ustanovení § 73 a § 74 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v rozhodném znění (dále jen „PřesZ“) povinna oznamovat podezření z přestupku a plnění právní povinnosti nemůže být zároveň přestupkem. Samotným oznámením nedochází k žádnému zásahu do práv podezřelého, oznámení není pro správní orgán závazné a až po případném zahájení řízení přísluší podezřelému procesní práva a záruky spravedlivého procesu.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

7. Žalobce ani žalovaný se k výzvě městského soudu, zda souhlasí s rozhodnutím bez nařízení jednání, nevyjádřili, jejich souhlas byl tedy presumován podle ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že pro posouzení věci nebylo potřebné provádět dokazování (všechny relevantní skutečnosti vycházejí z nesporných tvrzení stran a ze správního spisu), neshledal městský soud důvod k nařízení jednání ani za účelem dokazování ve věci. Městský soud proto o věci rozhodl bez nařízení jednání.

8. Podle ustanovení § 84 odst. 1 s. ř. s. platí, že „[ž]aloba musí být podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo.“ Podle ustanovení § 84 odst. 2 s. ř. s. platí, že „[z]meškání lhůty nelze prominout.“

9. Žalobce podal žalobu k městskému soudu dne 10. 8. 2019, tj. zjevně se značným časovým odstupem od obou tvrzených nezákonných zásahů. Městský soud proto ověřil, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonných zásazích, neboť od tohoto okamžiku se odvíjí posouzení skutečnosti, zda žalobce podal žalobu včas ve smyslu ustanovení § 84 odst. 1 s. ř. s.

K prvnímu tvrzenému zásahu ze dne 28. 2. 2019

10. Městský soud vycházel ze žalobních tvrzení žalobce i z vyjádření žalovaného. Z nich vyplývá, že žalobce byl dne 28. 2. 2019 přímým účastníkem výše vylíčené konfliktní situace, existence zásahu policistů mu byla tedy známa bezprostředně. Tato skutečnost rovněž vyplývá ze správního spisu, z něhož je zřejmé, že neprodleně po tomto zásahu učinil žalobce telefonicky dne 28. 2. 2019 v čase 21:19:07 oznámení na linku 158, v němž vylíčil průběh situace tak, jak to později učinil i v žalobě. Městský soud je proto toho názoru, že o zásahu spočívajícím v tvrzeném fyzickém útoku na svou osobu se žalobce dozvěděl nepochybně již dne 28. 2. 2019.

11. Podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. platí, že: „[n]estanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh byl podán předčasně nebo opožděně.“

12. Žaloba tedy byla ve vztahu k tomuto zásahu policistů ze dne 28. 2. 2019 podána opožděně po uplynutí subjektivní dvouměsíční lhůty dle ustanovení § 84 odst. 1 s. ř. s. a s ohledem na to ji městský soud v této části odmítl pro opožděnost podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. (výrok I. tohoto rozsudku).

Ke druhému tvrzenému zásahu ze dne 13. 3. 2019

13. Žalobce v návrhu výroku uvedl, že navrhuje, aby soud určil, že „*nařčení příslušníků Policie ČR spočívající je křivé a zakázal v takovém jednání pokračovat.*“. Žalobce se tedy domáhá určení nezákonnosti druhého tvrzeného zásahu a jednak uložení zákazu pokračovat v něm.

14. K včasnosti části žaloby, v níž se žalobce domáhal ochrany před zásahem policistů dne 13. 3. 2019, městský soud ze správního spisu ÚMČ Praha 2 vedeného pod zn. R-53/2019-OSA-OPR/Cap zjistil, že žalobce se mohl o oznámení policistů ve věci podezření žalobce ze spáchání přestupku proti veřejnému pořádku dozvědět nejdříve z usnesení o odložení oznámení policistů o přestupku ze dne 3. 6. 2019, č. j. MCP2/212113/2019/OSA-OPR/Cap – jednalo se o první úkon správního orgánu vůči žalobci, z něhož bylo patrné, že policisté ve vztahu k uvedenému jednání žalobce podali oznámení o podezření ze spáchání přestupku. Z doručenky vyplývá, že žalobci bylo toto usnesení doručeno fikcí dne 20. 6. 2019 a vloženo do schránky žalobce dne 21. 6. 2019. Vzhledem k tomu, že žaloba byla podána dne 12. 8. 2019, lze - i bez znalosti přesného data, kdy se žalobce skutečně seznámil s předmětným usnesením - s jistotou uzavřít, že v této části byla žaloba podána včas.

15. Podle ustanovení § 82 s. ř. s. platí, že „*[k]aždý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*“ Podle ustanovení § 87 odst. 1 s. ř. s. platí, že „*[s]oud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu.*“ Podle ustanovení § 87 odst. 2 věty první s. ř. s. platí, že „*[s]oud rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný, a trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem.*“

16. Z ustanovení § 82 s. ř. s. vyplývá, že pro závěr o tom, že žalobce je k podání žaloby aktivně legitimován, je třeba splnit následující předpoklady: Žalobce musí být přímo (1) zkrácen na svých právech (2) nezákonným (3) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, který není rozhodnutím (4), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5). Není-li byt jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle ustanovení § 82 a následujících s. ř. s. soudem poskytnout (obdobně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 – 65).

17. Městský soud se zabýval nejprve tím, zda jednání policistů spočívající v oznámení podezření o přestupku žalobce může pojmově být nezákonným zásahem. Oznámení jistě není rozhodnutím; obecně se jedná o úkon, který – v závislosti na dalším postupu – nutně nemusí vést k zahájení přestupkového řízení (může dojít k odložení věci bez zahájení řízení podle ustanovení § 76 PřesZ). Rovněž platí, že i kdyby bylo řízení zahájeno, podezřelý z přestupku nemusí být nutně uznán vinným. Nejvyšší správní soud k obdobné úpravě v ustanovení § 58 dnes již zrušeného zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích v rozsudku ze dne 6. 5. 2015, č. j. 6 As 239/2014 – 39 na okraj uvedl, že: „*[o]známení o přestupku slouží pouze k předání informace o tom, že podle policie České republiky byl spáchán*

přestupek, v čem spočívá a kdo jej měl spáchat, správnímu orgánu, který přestupkové řízení vede a který o tom, zda byl či nebyl spáchán přestupek, a kdo je za něj odpovědný, rozhoduje.“ Oznámení o přestupku tedy samo o sobě ještě nemusí znamenat zásah do práv osoby podezřelé z přestupku.

18. Lze si však představit hypotetickou situaci, že by orgán policie (např. i opakovaně) podal oznámení o přestupku zjevně bezdůvodně, svévolně či šikanózně. Žalobce by pak byl nucen hájit svá práva v přestupkovém řízení prostředky, které by jinak nebyl nucen vynaložit (analogicky k případům zjevně nepřiměřených, zcela svévolných či šikanózních úkonů daňové kontroly – k tomu srov. zejména rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2014, č. j. 6 Afs 46/2014 - 39, a ze dne 15. 1. 2015, č. j. 2 Afs 124/2014 - 32). Pokud by tedy policisté podali oznámení o podezření ze spáchání přestupku zcela mimo zákonný rámec pravidel pro podání takového oznámení, je městský soud toho názoru, že takové jednání může být nezákonným zásahem ve smyslu ustanovení § 82 s. ř. s.

19. Podle ustanovení § 85 s. ř. s. platí, že: „[ž]aloba je nepřipustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný.“

20. Městský soud v dalším kroku posoudil, zda - li se ochrany proti domnělému zásahu policistů lze domáhat jinými právními prostředky.

21. Žalovaný namítl, že ochrany proti tomuto jednání by bylo lze se domoci v kárném řízení proti policistovi. Podle ustanovení § 178 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „zákon o služebním poměru“), však platí, že: „[ř]ízení se zahajuje na žádost účastníka nebo z podnětu bezpečnostního sboru.“ Je tedy zřejmé, že žalobce sám o své vůli nemůže dosáhnout iniciace kázeňského řízení. Účastníkem takového řízení je podle ustanovení § 169 zákona o služebním poměru toliko „příslušník, bývalý příslušník nebo pozůstalý po příslušníkovi; účastníkem řízení o jednání, které má znaky přestupku, je též navrhovatel.“ V kázeňském řízení jakožto v jednom z řízení podle zákona o služebním poměru se podle ustanovení § 170 zákona „rozhoduje o právech nebo povinnostech účastníků“. Předmětem kázeňského řízení s policistou tedy není rozhodování o právech a povinnostech žalobce; v tomto řízení tedy nelze přímo poskytnout veřejným subjektivním právům žalobce ochranu. Městský soud se proto neztotožnil se žalovaným, že by kázeňské řízení s příslušníkem Policie ČR mohlo být jiným prostředek nápravy proti eventuálnímu „křivému nařčení“.

22. Městský soud se neztotožnil se žalovaným ani v tom, že by jiným právním prostředkem ochrany byla civilní žaloba na ochranu osobnosti. Lze si totiž představit hypotetickou situaci, že by orgán policie (např. i opakovaně) podával oznámení o přestupku zjevně bezdůvodně, svévolně či šikanózně a přesto by právě taková „šikana“ žalobci nemusela způsobovat žádnou materiální škodu či újmu na osobnostních právech. Pokud by se proti takovému zjevně bezdůvodnému, svévolnému či šikanóznímu oznámení o přestupku postižený subjekt nemohl úspěšně bránit civilní žalobou, nebyl by zde žádný účinný prostředek obrany žalobce (analogicky k případům zjevně nepřiměřených, zcela svévolných či šikanózních úkonů daňové kontroly – k tomu srov. zejména rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2014, č. j. 6 Afs 46/2014 - 39, a ze dne 15. 1. 2015, č. j. 2 Afs 124/2014 - 32). Z žalobních tvrzení přitom vyplývá, že žalobce se domáhá ochrany právě proti domnělému bezdůvodnému oznámení ze strany Policie, když současně popírá, že by policisty vulgárně urážel - podle žalobce tady pro oznámení

neexistoval dostatečný skutkový podklad. Zásah do svých osobnostních práv ve smyslu § 81 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb. občanský zákoník (tj. zejména do života a důstojnosti, jeho zdraví a právo žít v příznivém životním prostředí, jeho vážnosti, čti, soukromí a jeho projevů osobní povahy) jednáním policistů žalobce ani netvrdí. Možnost bránit se proti zásahu policie civilní žalobou na ochranu osobnosti tak nemůže být jiným efektivním právním prostředkem ochrany žalobce.

23. Městský soud tedy neshledal, že by na obranu proti jednání policistů existoval jiný přípustný právní prostředek ochrany. Městský soud proto shledal žalobu přípustnou i podle ustanovení § 85 s. ř. s.

24. Další otázkou je pasivní legitimace žalovaného. Podle ustanovení § 83 s. ř. s. platí, že: „[ž]alovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah; jde-li o zásah ozbrojených sil, veřejného ozbrojeného sboru, ozbrojeného bezpečnostního sboru nebo jiného obdobného sboru, který není správním orgánem, anebo příslušníka takového sboru, je žalovaným správní orgán, který takový sbor řídí nebo jemuž je takový sbor podřízen, a u obecní policie obec.“ Policie ČR je obecně ozbrojeným bezpečnostním sborem (srov. ustanovení § 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, v rozhodném znění, dále jen „zákon o policii“), avšak zákon jí svěřuje také pravomoci správního orgánu (např. dle zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců). Je tak nezbytné v každém konkrétním případě posoudit, zda v tomto konkrétním případě Policie ČR jednala jako ozbrojený bezpečnostní sbor či jako správní orgán (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2017, č. j. 6 As 256/2016 – 79, ze dne 22. 2. 2017, č. j. 2 As 216/2016 – 92 či ze dne 12. 4. 2017, č. j. 3 As 205/2016 – 38).

25. Podstata tvrzeného zásahu spočívá v tom, že příslušníci Policie ČR měli krivě nařknout žalobce ze spáchání přestupku proti veřejnému pořádku, a to tím, že dne 13. 3. 2019 postupem podle PřesZ oznámili přestupek žalobce správnímu orgánu ÚMČ Praha 2. Je přitom patrné, že orgán policie v dané věci nejednal jako orgán činný v trestním řízení, neboť nepostupoval podle zákona č. 141/1961 Sb., trestním řízení soudním (trestní řád) či podle jiného trestního předpisu.

26. Pravomoc příslušníků Policie ČR učinit oznámení o přestupku vyplývá toliko z ustanovení § 73 a § 74 PřesZ. Podle ustanovení § 73 PřesZ platí, že: „[m]á-li orgán Policie České republiky nebo Vojenské policie (dále jen „orgán policie“) nebo jiný správní orgán důvodné podezření, že byl spáchán přestupek, a není-li sám příslušný k jeho projednání, oznámí tuto skutečnost bez zbytečného odkladu příslušnému správnímu orgánu. V oznámení uvede zejména, kdo je podezřelým z přestupku, pokud je mu znám, popis skutku, ve kterém je přestupek spatřován, místo a čas, kdy měl být přestupek spáchán, zákonné ustanovení obsahující skutkovou podstatu předmětného přestupku a důkazní prostředky, které jsou mu známy.“

27. Podle ustanovení § 74 odst. 1 až 3 PřesZ platí, že:

„[o]rgán policie učiní nezbytná šetření ke zjištění osoby podezřelé ze spáchání přestupku a k zajištění důkazních prostředků nezbytných pro pozdější dokazování před správním orgánem, nasvědčují-li okolnosti tomu, že byl spáchán přestupek
a) proti veřejnému pořádku, [...].

(2) O zjištěných skutečnostech sepiše orgán policie úřední záznam, který přiloží k oznámení. Orgán policie učiní oznámení příslušnému správnímu orgánu nejpozději do 30 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozví.

(3) Orgán policie

a) věc předá příslušnému orgánu, jde-li o jednání, které má znaky přestupku, nebo nasvědčují-li zjištěné skutečnosti, že jde o trestný čin, nebo

b) věc odloží, není-li dáno podezření z přestupku nebo nelze-li přestupek projednat, anebo nezjistí-li do 30 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující podezření, že jej spáchala určitá osoba; pominou-li důvody odložení, věc oznámí, není-li na místě věc vyřídit jinak.“

28. Ustanovení § 73 ukládá obecně orgánům veřejné správy povinnost, aby v případě, že při své činnosti shromáždí poznatky o tom, že byl spáchán přestupek, toto jednání příslušnému správnímu orgánu oznámili. Obecným a základním posláním Policie ČR jako bezpečnostního sboru je přitom zabezpečení osob, majetku a veřejného pořádku (srov. § 2 zákona o policii). Ustanovení § 74 odst. 1 - 3 PřesZ poté speciálně orgánům policie svěřuje pravomoc k nezbytnému šetření ve věcech spáchání přestupku mj. právě proti veřejnému pořádku.

29. Z tvrzení žalobce, žalovaného ani ze správního spisu nijak konkrétně nevyplývá, že by policisté jednali vůči žalobci při plnění některého z úkolů, jenž zákon svěřuje policii jako správnímu orgánu (nevystupovali vůči žalobci např. jako orgán provádějící pobytovou kontrolu podle zákona o pobytu cizinců či jako orgán dbající na plynulost a bezpečnost dopravy na pozemních komunikacích). Městský soud je proto toho názoru, že příslušníci Policie ČR jednali vůči žalobci při plnění své základního úkolu, tj. jako ozbrojený bezpečnostní sbor dbající o pořádek, bezpečnost a ochranu veřejného pořádku podle § 2 zákona o policii. V rámci plnění tohoto úkolu příslušníci Policie ČR i následně provedli nezbytná šetření, zajistili důkazní prostředky o jednání žalobce, a pak jej oznámili příslušnému správnímu orgánu. Policie tedy jednala celou dobu podle § 1 zákona o policii jako ozbrojený bezpečnostní sbor a žalobce tedy za žalovaný správní orgán v souladu s § 83 s. ř. s. správně určil Ministerstvo vnitra, jakožto správní orgán, který Policii ČR řídí (srov. ustanovení § 5 odst. 1 zákona o policii).

30. Městský soud poté posoudil samotnou zákonnost oznámení o přestupku.

31. Z již citovaného ustanovení § 73 a §74 PřesZ vyplývá několik zásadních podmínek, které musí být splněny, aby orgánu policie ze zákona vznikla povinnost oznámit obecnímu úřadu podezření o spáchání přestupku:

- 1) na straně orgánu policie musí existovat důvodné podezření o spáchání přestupku;
- 2) samotný orgán policie nesmí být příslušný k jeho projednání;
- 3) nasvědčují-li okolnosti tomu, že byl spáchán přestupek mj. proti veřejnému pořádku,
 - a) musí orgán policie učinit nezbytná šetření,
 - b) sepsat o zjištěných skutečnostech úřední záznam a přiložit jej k oznámení,
 - c) učinit oznámení do 30 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozví.

32. V posuzovaném případě orgán policie pojal podezření o spáchání přestupku proti veřejnému pořádku, konkrétně podle ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, v rozhodném znění (dále jen „zákon o některých přestupcích“). Podle posledně uvedeného ustanovení platí, že: „[f]yzická osoba se dopustí

přestupku tím, že a) neuposlechne výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci, b) zneváží postavení úřední osoby při výkonu její pravomoci.“

33. Součástí správního spisu ÚMČ Praha 2 je mj. předmětné oznámení o přestupku ze dne 13. 3. 2019. Oznámení o přestupku ze dne 13. 3. 2019 bylo ÚMČ Praha 2 doručeno dne 18. 3. 2019, lhůta 30 dnů ode dne, kdy se orgán policie o přestupku dozvěděl, tj. ode dne 28. 2. 2019, tedy byla rovněž zachována. Přílohou oznámení bylo i DVD s pro věc třemi relevantními videozáznamy („Camera1_chodby_chodby_20190228200000_20190228202306_17178514“, „VID_20190228_201928“, „VID_20190228_201636“).

34. Průběh události poté vyplývá z tzv. skutkové věty samotného oznámení ze dne 13. 3. 2019 a jeho přílohy (úřední záznam policistů) z 1. 3. 2019. Oznámení spočívá v tom, že žalobce měl dne 28. 2. 2019 ve 20:15 před prodejnou s potravinami „Vávra“ na adrese Francouzská 8, Praha 2, neuposlechnout výzvy zakročujících policistů, kdy si při jednání s policisty nechtěl vyndat ruce z kapes a hlídku neustále častoval vulgárními výrazy (jako např. že policisté mají malé „čůráky“ a že jsou z jeho osoby „posraní“).

35. O tom, že postup policie – oznámení podezření z přestupku - nebyl šikanózní a zjevně bezdůvodný, svědčí i zbývající obsah správního spisu. Orgán policie učinil následně nezbytná šetření – zajistil kamerový záznam z kamery prodejny, záznamy z mobilního telefonu žalobce a informoval obecní úřad o existenci záznamu z kamery příslušníka Policie ČR. Popis domnělého přestupku a věrohodnost tvrzení oznamovatele v oznámení tak byly podloženy dostupnými důkazy – 3 videozáznamy pořízenými policisty (1x) i žalobcem (2x). Z těchto podkladů má být tedy zřejmé, že žalobce jednak vulgárně urážel příslušníky Policie ČR a jednak opakovaně odmítl vyhovět výzvě příslušníka Policie ČR k odstranění ruky z kapsy, když zjevným účelem této výzvy bylo, aby policista ověřil, že žalobce nemá v kapse zbraň.

36. Z usnesení o odložení věci ze dne 3. 6. 2019, zn. R-53/2019/OSA-OPR/Cap, které doložil žalobce a je i součástí spisu, pak vyplývá, že důvodem pro odložení věci v rozsahu přestupku proti veřejnému pořádku spočívajícím v údajném znevážení postavení úřední osoby při výkonu její pravomoci bylo to, že příslušníci Policie ČR nedali souhlas k zahájení řízení o přestupku, ačkoliv k tomu byli ze strany ÚMČ Praha 2 vyzváni. Motivací policistů při oznamování přestupku tedy zjevně nebylo úmyslně dosáhnout vedení přestupkového řízení proti žalobci.

37. Městský soud tedy, aniž by předjímal, zda se žalobce dopustil jakéhokoliv přestupku, proto již jen z uvedeného shledal, že správní spis obsahuje dostatečné množství podkladů k závěru o tom, že orgán policie mohl na základě jednání žalobce oprávněně nabýt důvodné podezření o spáchání přestupku.

38. Městský soud dále ověřil, že samotný orgán policie nebyl příslušný k projednání uvedených přestupků, protože podle ustanovení § 60 odst. 2 písm. b) PřesZ je věcně příslušným k řízení o přestupcích proti veřejnému pořádku obecní úřad. Oznámení o přestupku byl tedy orgán policie povinen podat tomuto příslušnému správnímu orgánu.

39. Městský soud tedy v uvedených okolnostech shledal, že orgán policie svou zákonnou povinnost oznámit podezření o spáchání přestupku žalobcem podle ustanovení § 73 a § 74 PřesZ splnil.

40. Jelikož jedna z kumulativně stanovených podmínek pro úspěšnost žaloby na ochranu proti nezákonnému zásahu podle § 82 s. ř. s. – samotná podmínka nezákonnosti – nebyla splněna, městský soud neshledal žalobu důvodnou a jako takovou ji zamítl. Vzhledem k tomu, že návrh žalobce na zakázání pokračování jednání žalovaného byl závislý na tom, zda samotný zásah žalovaného byl nezákonný, nelze se v projednávané věci úspěšně již domáhat vyslovení tohoto zákazu.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

41. Na základě všech shora uvedených skutečností městský soud shledal žalobu v rozsahu prvního tvrzeného zásahu ze dne 28. 2. 2019 opožděnou, a proto ji v tomto rozsahu odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., a v rozsahu druhého tvrzeného zásahu ze dne 13. 3. 2019 nedůvodnou, a proto ji v tomto rozsahu zamítl podle ustanovení § 87 odst. 3 s. ř. s.

42. O nákladech řízení rozhodl městský soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl v řízení procesní úspěch, městský soud mu náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť neshledal, že by žalovanému vznikly účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti.

43. Ve výroku I., v němž byla žaloba odmítnuta, nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu